

διδασκτικά βιβλία διὰ τοὺς ἀρχαρίους τῆς λατινικῆς γλώσσης μαθητάς.

Πρὸς περάτωσιν τοῦ καταλόγου παραθέσωμεν καὶ ἐπιστημονικάς τινας ἀπαντήσεις.

— Ἡ θερμοκρασία μετρεῖται δι' ὄργανον ὑπερ καλεῖται ὑδρόμετρον.

— Τὸ ἐκκρεμές εἶνε ὑποθετικὸν σημεῖον ἀνηρημένον ἀπὸ νήματος.

— Ἡ καρδιά εἶνε σάκκος ἔχων σχῆμα κωμικόν.

— Πάντα τὰ ζῶα τὰ ἔχοντα πόδας εἶνε τετράποδα.

Ἡ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου βεβαιῶ ὅτι οὐδεμία τῶν ἐν αὐτῷ παρατιθεμένων ἀπαντήσεων εἶνε πλαστή, ἀλλὰ πάσαι ἀκριβέσταται καὶ αὐθεντικαί· χάριν τῶν ἀμερικανικῶν σχολείων θὰ ἡῤχετό τις τὸ ἐναντίον.

Δ. Κ.

Η ΜΑΓΕΥΜΕΝΗ ΠΕΤΡΑ

(Σκωτικὸν ἀνέκδοτον)

Ταξειδιώτης ἐκ Λονδίνου ἐλθὼν εἰς Σκωτίαν καὶ θέλων νὰ ἐκπλήξῃ τοὺς φίλους του δι' ἀφηγήσεως περιπετειῶν, ἀπεφάσισε ν' ἀνέλθῃ εἰς τὸ ὑψηλότερον σκωτικὸν ὄρος ἄνευ ὁδηγοῦ. Ἀφικόμενος εἰς τοὺς πρόποδας ἐδήλωσε τὴν ἀπόφασίν του ταύτην εἰς τοὺς ὁδηγοὺς ὅσοι ἔσπευσαν νὰ προσενέγκωσι τὰς ὑπηρεσίας των. Ἐννοεῖται δὲ πόσον κακῶς ἤχησαν οἱ λόγοι τοῦ ταξειδιώτου εἰς τῶν Σκώτων τὰ ὦτα.

— Τὸ σχέδιόν σας εἶνε παράλογον, εἶπον εἰς αὐτόν, οὔτε τὰ καλλίτερα μέρη ἡμπορεῖτε νὰ ἰδῆτε μόνος· ἐκτὸς τούτου δὲ τρέχετε καὶ κίνδυνον ν' ἀποπλανηθῆτε ἢ νὰ κρημνισθῆτε.

Καὶ εἶνε μὲν ὅλως ἀκίνδυνος ἡ ἀνάβασις τοῦ ὄρους, ἀλλ' ὁ ταξειδιώτης ἐν ἀγνοίᾳ τούτου διατελῶν ἤρχισε νὰ ὠχρίῃ.

Ἐν τούτοις ἐφαίνετο ἀκλόνητος εἰς τὴν ἀρχικὴν ἀπόφασίν του, καὶ ὁ Σκώτος ὁδηγός, ὅστις νομίζει ὅτι τὸν κλέπτουσι ὅσοι ξένοι ἀνέρχονται τοὺς ταπεινοτάτους λόφους τῆς Σκωτίας ἄνευ αὐτοῦ, δυσήνασχετε σφόδρα.

Ἰδὼν ὅτι ἄλλως δὲν ἐτύγχανε τοῦ σκοποῦ, ἀπεφάσισε νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν διπλωματίαν. Φαινή τις ἰδέα διήλθε τοῦ λογισμοῦ του.

— Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν θέλετε ὁδηγόν, εἶπε προσποιούμενος ὅτι ἀπέρχεται, ὦρα καλή, μόνον μὴ ξεχάσετε νὰ πάτε νὰ ἰδῆτε τὴν μαγευμένην πέτρα.

— Ποία πέτρα; ἐρωτᾷ ὁ Ἄγγλος.

— Στὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ εἶνε μιὰ πέτρα μαγευμένη ἔς τ' ἀλήθεια. Ὅταν στέκεται κα-

νεὶς ὀρθὸς ἀπάνω ἔς αὐτήν, δὲν ἀκούει πλεῖν τίποτε, ὅσος βρόντος, ὅση ταραχὴ καὶ νὰ γίνεται κοντὰ του—κουφαίνεται ὁλότελα!

— Ἀλήθεια; ἐρωτᾷ ἑκθαμβος ὁ ὁδοιπόρος.

— Ἀστροπελέκι νὰ πέσῃ τρεῖς ὀργυαῖς ἀπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι σου, δὲν ἀκούς τίποτε, προσέθεσεν ὁ ὁδηγός βλέπων ὅτι οἱ λόγοι του ἔφερον τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα.

— Θαῦμα! ἀνέκραξεν ὁ Ἄγγλος. Πές μου λοιπὸν πῶς ἡμπορῶ νὰ εὑρῶ τὴν πέτραν αὐτήν.

— Εἶνε κάπως δύσκολο, μόνον οἱ ὁδηγοὶ τὴν γνωρίζουν. Θὰ σὰς δώσω ὅμως ἐγὼ νὰ καταλάβετε τὴν θέσιν.

Καὶ ἤρχισεν ἐντέχνως νὰ δίδῃ τοιαύτας ὁδηγίας εἰς τὸν ὁδοιπόρον, ὥστε ἔφερεν αὐτόν εἰς ἐντελῆ σύγχυσιν ἰδεῶν.

— Ἐλα μαζί μου, εἶπεν ἐκεῖνος· βλέπω ὅστερα ἀπ' αὐτὰ πῶς τὸ καλλίτερο εἶνε νὰ σὲ πάρω μαζί.

— Τέλος πάντων, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ὁδηγός, τὸ ψάρι ἐτοίμησε τὸ δόλωμα.

Καὶ διευθυνόμενος πρὸς τὴν ἀνωφερῆ ἀτραπὸν ἐπανελάμβανε:

— Σὲ λίγο λοιπὸν θὰ ἰδοῦμε τὴν μαγευμένην πέτραν.

Φθάντες εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ, οἱ ἡμέτεροι ἥρωες χάρις εἰς τὰς γνώσεις τοῦ ἐμπείρου ὁδηγοῦ δὲν ἤργησαν νὰ εὑρωσι τὸν μυστηριώδη λίθον.

Ὁ Ἄγγλος εὐθὺς ἀνῆλθεν ἐπ' αὐτόν καὶ εἶπε πρὸς τὸν ὁδηγόν ν' ἀπομακρυνθῇ βήματά τινα καὶ νὰ φωνάξῃ πάσαις δυνάμεσι.

Ὁ Σκώτος ἤρχισε νὰ μορφάζῃ, νὰ διαστέλλῃ τὸ στόμα, νὰ θέτῃ τὰς παλάμας πρὸ τῶν χειλέων πρὸς ἔντασιν τῆς φωνῆς, νὰ χειρονομῇ—ἀλλ' οὐδ' ὁ ἐλάχιστος ψίθυρος φωνῆς ἀνθρωπίνης δὲν ἤρχετο εἰς τὰ ὦτα τοῦ ὁδοιπόρου.

— Φθάνει, φθάνει, ἔκραζε πρὸς τὸν ὁδηγόν, ἄδικα ξελαρυγγίζεσαι, θὰ βραχνιάσῃς τοῦ λόγου... Δὲν ἀκούω τίποτε, τίποτε ἐδῶ πᾶνω. Εἶνε θαῦμα ἀλήθεια! Ἐλα τώρα ἐσύ ν' ἀνεβῇς ἔς τὴν πέτρα κα' ἐγὼ θ' ἀρχίσω νὰ φωνάζω.

Ὁ ὁδηγός ἤλλαξε θέσιν μετὰ τοῦ ὁδοιπόρου.

Καὶ ἤρχισεν ὁ Ἄγγλος νὰ κραυγάζῃ, νὰ βρυχᾶται, νὰ οὐρλίζῃ.

Ὁ Σκώτος ἵσταται ἀτάραχος.

Τὸ βουνὸν ὅλον ἐκλονεῖτο ἐκ τῶν φωνῶν, οἱ λίθοι ἔτρεμον.

Ὁ Σκώτος μόνος ἄνευ τῆς ἐλαχίστης συνοφρυώσεως, ἀτάραχος προσέβλεπε κατὰ πρόσωπον τὸν Ἄγγλον.

— Δὲν ἀκούς τίποτε; ἔκραζε πρὸς αὐτόν ὁ ταξειδιώτης.

Ἄλλ' ὁ ὁδηγός δὲν ἦτο τόσῳ μωρὸς ν' ἀποκριθῇ ὅτι δὲν ἀκούει. Οὐδ' ἔδειξε καὶ διὰ συσπάσεως τῆς μορφῆς ὅτι ἤκουε λέξιν.

Καὶ ὁ ταλαίπωρος Ἀγγλος, ἐρυθρός, κάθιδρος, ἐξηκολούθει τὰς κραυγὰς.

— Φωνάζετε δυνατώτερα, δὲν ἀκούω γρῦ, ἀπὴντα ὁ Σκώτος.

— Ἐκτακτον, μοναδικόν ! Δὲν εἶδα ἄλλοτε τέτοιο πρᾶγμα ἐς τὴν ζωὴν μου ! Καὶ φέρων τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον ἐξέβαλε καὶ ἔτεινε χρυσὸν νόμισμα εἰς τὸν ὁδηγόν.

Τούτου γενομένου, κατέλειπον τὸν περίφημον λίθον καὶ ἀνῆλθον εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους. Ὁ ὁδηγὸς δὲ ἵνα φανῇ ἄξιος τοῦ φιλοδωρήματος ὡδήγησε τὸν ὁδοιπόρον διὰ τῶν μᾶλλον ἀποτόμων καὶ ὀλισθηρῶν ἀτραπῶν καὶ τὸν ἔκαμε ἀληθῶς πολλὰς συγκινήσεις νὰ δοκιμάσῃ.

Ἐπανελθὼν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὁ Ἀγγλος ταξιειδιώτης ἔλαβε τὸ σημειωματάριόν του, ἀνέγραψε τὰ ἀξιωματικὰ γεγονότα ὧν ὑπῆρξε μαρτυρὸς αὐτόπτης τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, καὶ προσέθηκεν ἐν τέλει μικρὰν σημείωσιν πρὸς φωτισμὸν τῶν φίλων του :

— Παραλαμβάνετε ὁδηγὸν πάντοτε κατὰ τὴν ἀνάβασιν τοῦ ὄρους.

ΜΑΞ Ο' ΡΕΛΛ.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΑΔΕΛΦΟΝ

Περὶ τοῦ ἐπαγγέλματος ἑκάστου.

Ἡ κοινωνία, ἥς ἀποτελεῖς μέρος, ὁμοιάζει πρὸς πλήρωμα πλοίου, οὗ ἕκαστον μέλος συντελεῖ εἰς τὴν πορείαν τοῦ σκάφους, ἀναλόγως τοῦ ἔργου, ὅπερ ἐπ' αὐτοῦ ἐκτελεῖ. Ὁ κυβερνῶν πλοίαρχος καὶ ὁ οἰακοστροφῶν πηδαλιούχος ἐκτελοῦσιν ἔργον σπουδαιότερον, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀπλοῦς ναύτης ὁ ἀναπεταννύων τὰ ἱστία εἶνε ὡσαύτως ἀπαραίτητος, καὶ ὁ μάγειρος δὲ ὁ κατασκευάζων τὴν τροφὴν τῶν συντρόφων του δὲν εἶνε ὀλιγώτερον χρήσιμος. Ἐὰν εἰς τούτων παραλίπη τὸ καθήκον του, ἐπιμελεῖται κακῶς τῶν συμφερόντων, ἅτινα ἐνεπιστεύθησαν αὐτῷ καὶ καθίσταται ἐπιβλαβὴς εἰς ὅλον τὸ πλῆρωμα θέτων ἐν κινδύνῳ ὁλόκληρον τὸ πλοῖον. Οὕτω καὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ οἱ πολῖται, ἐξ ὧν συνίσταται, ἀποτελοῦσι τὸ πλῆρωμα αὐτῆς, τὸ ἐπάγγελμα ὅπερ ἕκαστος ἐκλέγει εἶνε τὸ ἐν τῷ χειρισμῷ τοῦ σκάφους ἔργον, καὶ ἀναλόγως τῆς ἐπιμελείας του, μεριμνᾷ καλῶς ἢ κακῶς περὶ τῶν ἀνατεθέντων αὐτῷ συμφερόντων. Ὁ γεωργός, ὁ καταλείπων τὸν ἀγρὸν αὐτοῦ χέρσον, δὲν εἶνε μόνον ὀκνηρός, ἀλλὰ καὶ μὴ ἔντιμος ἀνὴρ. Ἀπολαμβάνει τῶν εὐεργεσιῶν τῆς κοινωνίας, μὴ ἀποδίδων δ' αὐτὰς ὑπεξαιρεῖ ἀπὸ τῶν ὁμῶν του τὸν σῖτον, ὃν ὀφείλει νὰ προμηθεύσῃ αὐτοῖς. Ὅπως αὐτὸς δὲ, καὶ ὁ ἐργάτης ὁ ἀμελῶν τὴν ἑαυτοῦ ἐργασίαν καὶ ὁ δημόσιος ἀνὴρ ὁ

μὴ ἀφιερούμενος εἰς τὸ ἔργον του καὶ ὁ καλλιτέχνης ὁ μὴ προσπαθὼν νὰ διακριθῇ ἐν τῇ τέχνῃ του, παραλείπουν τὸ πρὸς τὴν ἀλληλοβοήθειαν καὶ τὴν δικαιοσύνην καθήκον των. Ἐργάζου λοιπόν, ἐμπρός ! Ἐὰν θέλῃς νὰ ζήσῃς ὡς κοινωνικὸν ὃν ἀπόκτησον τὰς γνώσεις αἵτινες σοὶ ἀναγκαιοῦσιν, ἄσκησον τὰς δυνάμεις σου, τελειοποιήθητι ἐν τῷ ἐπαγγέλματί σου, κατὰστησον σεαυτὸν ὅσον τὸ δυνατόν ἰκανώτερον νὰ ἐργασθῇς ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ, ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τῆς πατρίδος.

PAUL BOURDE.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Οὐδεὶς ὑπάρχει Ἕλλην ὁ μὴ συνειδῶς τίς ἐστὶν ἡ λαχοῦσα ἡμῶν ἱστορικὴ ἐντολή. Τί δὲ δὲν ἤθελε κατορθῶσαι ἡ δημοφροσύνη αὕτη, ἐὰν ἐνταῦτ' ἔῃ κατενοοῦμεν τίνας εἶνε οἱ κυβερνητικοὶ ὄροι, δι' ὧν καὶ μόνον δύνανται νὰ ἐκπληρωθῶσιν οἱ προαιώνιοι τοῦ Ἑλληνισμοῦ πόθοι ; Ἀλλ' ἡμεῖς, ἐνῷ ἀπαιτοῦμεν καθ' ἑκάστην παρὰ τῶν κυβερνήσεων τοῦ ἔθνους τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πόθων τούτων, ἀναγκάζομεν αὐτὰς νὰ παραλύωσι τὴν ἐσωτερικὴν τοῦ κράτους διοίκησιν ἐν ἄλλαις λέξεσι, φθειρόμεν καθ' ἑκάστην τὴν κινοῦσαν τὸ σκάφος τῆς πολιτείας μηχανήν, καὶ ἐν τούτοις ἀξιούμεν νὰ μᾶς φέρῃ τὸ σκάφος τοῦτο εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας. Τί λοιπόν τὸ ἄπορον, ὅτι ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπανάστασιν, τῷ 1829, ὅτε δούξ Οὐέλλινγκτων καὶ ὁ λόρδος Ἀβερδην, οἱ θετικώτατοι τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν τοῦ κόσμου, ἀνεκοίνουν εἰς τὸν πρίγκηπα Ἑστερχάζου, ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν κράτος κέκληται νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ κράτος τοῦ Σουλτάνου μεταξὺ τῶν Εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων, νῦν δὲ πάντες ὑπολαμβάνουσι τοῦτο ὡς ὄνειροπόλημα ; Δὲν ἀρνούμαι, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως μέχρι τῆς σήμερον ὁ Ἑλληνισμὸς ἐκτῆσατο εὐπορίαν καὶ παιδείαν πολὺ μείζονας τῆς εὐπορίας καὶ τῆς παιδείας τῶν προτέρων χρόνων. Ἀλλὰ τὰ ἀγαθὰ ταῦτα, πολύτιμα ὄντα ἐν τῷ ἰδιωτικῷ τοῦ ἔθνους βίῳ, δὲν ἤθελον ἔχει ἀξίαν ἐν τῷ ἱστορικῷ εἰμῇ ἐὰν ἀπέβαινον χρήσιμα, δὲν λέγω ὅπως ἐκπληρωθῶσιν αἱ μεγάλαι προσδοκίαι τῶν δύο ἐκείνων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς Ἀγγλίας, τοῦλάχιστον ὅπως μὴ ὑπερτερήσωσιν ἡμῶν φυλαὶ ὑστεροφανεῖς, αἵτινες οὐδ' ἐφ' ἑαυτὰς ἐπ' ἐπὶ νὰ πράξωσι τὰ πολεμικὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἔργα. Ἐνῷ ὁμως ἡ τοιαύτη χρῆσις τῶν ὑλικῶν καὶ πνευματικῶν ἡμῶν πόρων κατωρθώθη ἐν ἡμέραις δουλείας, δὲν κατωρθώθη, ὡς μὴ ὠφελεν, ἀφ' ἧς ἐγενόμεθα ἐλεύθεροι.

(Κ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.)